

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Ես հոգնել եմ . . .

Ես հոգնել եմ սրբտիս ցավից,
Անժամ հոգնել ու հյուծվել.
Վայ իմ սրբտին, իմ խեղճ սրբտին,
Արցունքով է նա լրցվել...

Տրխուր կյանքիս ամեն մի օրն,
Որպես դալուկ մի տերև,
Ընկած դաժան հողմի բերան,
Թռչնեց անշո՛ղ, անարև՛...

Անլույս անցա՛ն, լուռ մարեցին
Իմ շա՛տ հույսեր, շա՛տ փափագ.
Ո՛ւմ էլ սիրո վարդ ձոնեցի
Վարդըս ձգեց ոտքի տակ...

Ա՛խ, հոգնել է սիրտըս ցավից,
Հոգնել այս փուշ աշխարհից,
Հավերժ հանգիստ, գեթ դու ժրպտա՛
Սրբտիս շիրմի խավարից...